

Domov>Sodni postopki>Civilne zadeve>Pridobivanje dokazov

Izvirna jezikovna različica te strani [es](#) je bila pred kratkim spremenjena. To jezikovno različico trenutno prevajajo naši prevajalci.

Swipe to change

španščina

Pridobivanje dokazov

Španija

1 Dokazno breme

Da se na sodišču prizna določena pravica, je treba predložiti dokaze o zatrjevanih dejstvih. Za to je potrebno procesno dejanje, za katero so koraki in roki zakonsko določeni.

Stranke v postopku morajo dokazati dejstva, ki jih zatrjujejo in na katerih temeljijo njihovi zahtevki. Zato mora tožnik predložiti dokaze o dejstvih, ki jih navaja v tožbi, toženec pa mora dokazati dejstva, ki preprečujejo, razveljavljajo ali slabijo pravni učinek dejstev, navedenih v tožbi.

Neugodne posledice pomanjkanja dokazov čuti stranka, ki nosi dokazno breme. Sodišče torej ob izdaji sodbe ali podobne odločbe zavrne zahtevke stranke, ki ni dokazala zatrjevanih dejstev. Ko sodišče odloča o tem, kateri stranki se pripiše pomanjkanje dokazov o nekem dejstvu, upošteva, kako težko oziroma lahko vsaka od strank dokaže zadevno dejstvo.

Nujno je, da vsak, ki se želi obrniti na sodišče, predhodno oceni, kakšna je verjetnost, da bo lahko dokazal, kar zatrjuje, da se tako izogne zapravljanju časa in denarja (sodni stroški), če tega ne bo mogel storiti. Za to je nujno potrebno vsaj zelo splošno in osnovno poznavanje pravil dokaznega postopka.

1.1 Kakšna so pravila o dokaznem bremenu?

Dokazni postopek v španskem pravu je urejen s poglavjema V in VI naslova I zvezka II (členi od 281 do 386) zakonika o civilnem postopku (*Ley de Enjuiciamiento Civil*) (zakon št. 1/2000 z dne 7. januarja 2000). Zakonik o civilnem postopku vsebuje splošni komentar o dokazovanju v oddelku XI uvoda (za katerega se uporablja strokovni izraz preambula), ki je lahko zanimiv za vse, ki želijo izvedeti, kako španski zakonodajalec gleda na dokazni postopek.

V nekaterih postopkih veljajo posebna pravila o pridobivanju dokazov, s katerimi se spreminjajo splošna pravila, na primer v postopkih, ki vključujejo mladoletne osebe ali družine. Dokazi se lahko pridobivajo tudi na sodišču druge stopnje (*Juzgado de Segunda Instancia*). To so običajno dokazi, ki jih na sodišču prve stopnje (*Juzgado de Primera Instancia*) ni bilo mogoče pridobiti iz razlogov, na katere tožnik ni imel vpliva.

1.2 Ali obstajajo pravila, ki določena dejstva izvezemajo iz dokaznega bremena? V katerih primerih? Ali je mogoče predložiti dokaze, da bi dokazali neveljavnost posebne pravne domneve?

Tradicionalno se na teoretični ravni razlikuje med dokazovanjem dejstev in dokazovanjem prava, čeprav se pravo v resnici ne dokazuje, saj ga mora sodnik poznati. Izjema je tuje pravo, ki ga je morda treba dokazati. Dokazovanje tujega prava je urejeno z zakonom o mednarodnem pravosodnem sodelovanju v civilnih zadevah (*Ley de Cooperación jurídica internacional en materia civil*), v skladu s katerim lahko sodnik zahteva poročila o vsebini tujega prava, običajno prek španskega osrednjega organa. Če se tuje pravo ne dokaže, se lahko uporabi špansko pravo, vendar sodnik to pristojnost uporabi samo v izjemnih okoliščinah.

Dokazati ni treba dejstev, ki so v celoti in splošno znana, ali dejstev, glede katerih se stranke strinjajo, razen v primerih, ko stranke ne morejo vplivati na predmet postopka, tj. v postopkih, ki zadevajo poslovno sposobnost oseb, starševstvo, zakonsko zvezo in mladoletne osebe.

Pri zakonskih domnevah stranki, ki ima koristi od domneve, ni treba dokazati dejstva, ki je ugotovljeno na podlagi domneve. V primeru takih domnev se dokazi o nasprotnem sprejmejo, razen če ni to izrecno prepovedano z zakonom. Med zakonske domneve spadajo skupno lastništvo premoženja in denarja, ki sta ju en ali oba zakonca pridobila po sklenitvi zakonske zveze, razen če se lahko dokaže, da pripadata izključno enemu od zakoncev, domneva, da zakonca živita skupaj, in domneva, da je bila pogrešana oseba živa, dokler ni bila razglašena za mrtvo.

Praviloma to, da toženec ne odgovori na tožbo in ne nastopi pred sodiščem, ne pomeni, da tožniku ni treba dokazati dejstev v podporo svojim trditvam. Obstajajo pa izjeme, kadar sodnik izda sodbo, s katero ugotovi zahtevkom tožnika, ker toženec ni ugovarjal. Tako je na primer v postopkih v sporih majhne vrednosti in postopkih deložacije zaradi neplačevanja.

1.3 Do kakšne mere mora biti sodišče prepričano o dejstvu, da na njem utemelji svojo sodbo?

Dejstva, ki jih stranke navajajo v tožbenem zahtevku in odgovoru na tožbo, je treba dokazati, sodišče pa jih mora presoditi na podlagi okoliščin zadeve ter pri tem upoštevati vse pridobljene dokaze in njihovo naravo (npr. javna listina nima enake vrednosti kot izjava ene od strank). V sodbi morata biti navedeni presoja dokazov in obrazložitev, zakaj je sodnik sprejel nekatere sklepe. Poleg neposrednih dokazov obstajajo tudi posredni dokazi, kar pomeni, da lahko sodišče na podlagi sprejetega ali v celoti dokazanega dejstva domneva resničnost drugega dejstva, če med njima obstaja natančna in neposredna povezava. Sodišče mora v odločbi obrazložiti, kako je na podlagi dokazanega dejstva sklepalo o domnevanem dejstvu.

2 Pridobivanje dokazov

2.1 Ali je za pridobivanje dokazov vedno potreben predlog stranke ali lahko sodnik v nekaterih primerih dokaze pridobi na lastno pobudo?

V skladu z načelom, da mora sodišče odločati samo o vprašanih, ki mu jih predložijo stranke (*principio dispositivo*), ki se uporablja v civilnih postopkih, morajo stranke sodišču predlagati dokaze, ki jih nameravajo predložiti med postopkom. Vendar lahko sodišče na lastno pobudo odloči, da se lahko nekateri dokazi pridobijo samo v zadevah, določenih z zakonom. Če torej sodnik na pripravljalnem naroku v rednem civilnem postopku meni, da dokazi, ki jih predlagajo stranke, ne zadostujejo za razjasnitev spornih dejstev, lahko stranke obvesti o dejstvu, na katerega bi lahko vplivala nezadostnost dokazov, in poleg tega navede dokaze, ki jih lahko stranke predlagajo.

V postopku, ki zadeva poslovno sposobnost oseb, starševstvo, sklenitev zakonske zveze in mladoletne osebe, lahko sodnik ne glede na dokaze, ki jih zahtevajo stranke ali tožilstvo, pridobi vse dokaze, ki se mu zdijo nujni za odločitev v postopku, glede na vrsto zadevnega postopka.

2.2 Kateri so nadaljnji koraki, če je predlogu stranke za pridobitev dokazov ugodeno?

V ustnem postopku (zahtevki do 6 000 EUR) sodnik po predlaganju in sprejetju dokazov na obravnavi začne pridobivanje dokazov v dejanskem postopku. V rednem postopku (zahtevki nad 6 000 EUR) se po sprejetju dokazov na pripravljalnem naroku (na katerem se rešijo tudi postopkovna vprašanja) določi datum za začetek postopka, do takrat pa se odloži tudi pridobivanje dokazov. Stranke so pozvane, naj podajo izjave, povabijo se priče, ki jih stranke niso mogle same pripeljati na sodišče, povabijo se izvedenci, če želijo stranke pojasniti ali razlage glede podanih mnenj, poleg tega se naveže stik z institucijami, ki hranijo dokumente, ki jih stranke niso mogle priložiti tožbi ali odgovoru na tožbo, če so navedle arhive, v katerih so ti dokumenti. Vsi dokazi, ki jih ni treba pridobiti med postopkom (kot so obiski določenih krajev), se pridobijo pred začetkom postopka. Če so edini dokazi, ki so bili sprejeti na pripravljalnem

naroku, dokumenti in se ti ne izpodbijajo ali če se predloži izvedensko poročilo, ni pa nobena od strank zahtevala navzočnosti izvedenca na pripravljalnem naroku, sodišče izda sodbo po pripravljalnem naroku, ne da bi bilo treba določiti datum za začetek postopka.

Splošno pravilo je, da dokaze pridobi isti sodnik ali sodišče, kot obravnava zadevo, tudi če priča ne prebiva v zadevnem okrožju in mora na dan poziva odpotovati v kraj sedeža sodišča (pri čemer ima pravico, da od stranke, ki jo je predlagala, zahteva ustrezno nadomestilo, ki ga določi sodni uradnik, in brez poseganja v naknadno pravico navedene stranke, da to nadomestilo zahteva od nasprotne stranke, če se ji povrnejo sodni stroški). Samo v izjemnih primerih, na primer ko je razdalja precejšnja, je mogoče zaprositi za pravno pomoč, da se izjava pridobi na sodišču v kraju prebivanja priče. V tem primeru se na drugo sodišče (na nacionalni ravni) naslovi zaprosilo ali pa se uporabi mehanizem, določen s pravili o mednarodnem pravosodnem sodelovanju, odvisno od tega, kje naj bi bila izjava pridobljena. V zadnji navedenem primeru morajo stranke pisno predložiti vprašanja, ki jih je treba postaviti. Vse pogostejše se uporablja videokonferenca; v takih primerih ni nujno, da se vprašanja navedejo vnaprej. Zadostuje, da se za videokonferenco zaprosi pri sodišču v kraju, kjer naj bi potekala.

2.3 V katerih primerih lahko sodišče zavrne predlog stranke za pridobitev dokazov?

Dokazi o nespornih dejstvih ali dokazi, ki niso pomembni za predmet postopka, se ne sprejmejo, niti se ne sprejmejo dokazi, ki v skladu z razumnimi in gotovimi pravili in merili ne prispevajo k razjasnitvi spornih dejstev. Sodišče v nobenem primeru ne sprejme dokazov, ki so bili pridobljeni nezakonito, s katerimi se kršijo temeljne pravice ali v zvezi s pridobitvijo katerih je za pomoč zaprošeno sodišče, čeprav so strankam na voljo.

Na splošno je treba dokaze predlagati v ustnem postopku ali na pripravljalnem naroku. Dokazi, ki so predlagani prepozno, se ne sprejmejo.

V postopkih, ki zadevajo poslovno sposobnost, družino in mladoletne osebe, je nova dejstva mogoče predložiti po tožbenem zahtevku in odgovoru na tožbo, zlasti na sodišču druge stopnje, ko se vložijo pritožba zoper sodbo ali ko se ta pritožba izpodbija. V takih primerih se lahko novi dokazi predlagajo, če še ni začel teči rok za izdajo sodbe. V drugih postopkih, ko se je rok za predložitev argumentov že iztekel in se pojavi pomembno novo dejstvo, lahko stranki sodišče z njim seznanita pisno in zahtevata tudi pridobitev dokazov, če nasprotna stranka dejstva ne priznava kot resničnega.

2.4 Katera dokazna sredstva obstajajo?

Dokazna sredstva, ki se lahko uporabijo v postopku, so: zaslišanje strank, javne listine, zasebne listine, izvedenska mnenja, sodno zaslišanje, zaslišanje prič, naprave za reprodukcijo besed, zvokov in slik ter instrumenti, ki omogočajo shranjevanje, priklic in reprodukcijo besed, podatkov, slik in matematičnih operacij za računovodske ali druge namene, ki so pomembni za postopek.

2.5 Kateri so načini pridobivanja dokazov od prič in ali se ti razlikujejo od načinov za pridobitev dokazov od izvedencev? Kakšna so pravila v zvezi s predložitvijo pisnih dokazov in izvedenskih poročil/mnenj?

PRIČANJE PRIČ: prič ni treba navesti v tožbi ali odgovoru na tožbo, saj mora v ustnem postopku vsaka stranka na datum, predviden za obravnavo, priti na sodišče z osebami, ki naj bi pričale v postopku. Stranke morajo prositi sodišče, naj povabi priče, ki jih niso mogle pripeljati same, pri čemer jim sodišče odredi, da morajo nastopiti pred sodiščem v treh dneh po prejemu vabila. V rednem postopku se priče navedejo na pripravljalnem naroku, na katerem se poleg postopkovnih vprašanj ugotovijo tudi sporna dejstva v zadevi ter predlagajo in sprejmejo dokazi v zvezi s temi dejstvi.

Izpovedba priče je vedno ustna in se opravi na dan obravnave (kot tudi pojasnila, za katera se šteje, da jih je treba pridobiti od izvedencev). Obstaja pa izjema od tega pravila o zaslišanju prič, in sicer kadar morajo pravne osebe ali javni subjekti nujno zagotoviti informacije o pomembnih dejstvih postopka, ni pa nujno, da se fizične osebe zaslišijo posamično. V tem primeru se namesto ustne izjave subjektu predloži seznam vprašanj, na katera stranke želijo odgovore in ki se sodniku zdijo pomembna. Na ta vprašanja se odgovori pisno.

PRIČANJE IZVEDENCEV: izvedenska mnenja so vedno pisna. Po njihovi predložitvi in seznanitvi z mnenji nasprotne strani morajo stranke odločiti, ali je nujno ali ne, da se izvedenec udeleži obravnave in zagotovi pojasnila ali razlage, ki so morda potrebni.

Če stranke želijo uporabiti izvedensko pričanje, je treba izvedensko mnenje, na katerem temeljijo njihovi zahtevki, predložiti skupaj s tožbo ali odgovorom na tožbo, razen če to ni mogoče; v tem primeru morajo stranke navesti mnenja, ki jih nameravajo uporabiti. Poleg tega morajo mnenja zagotoviti takoj, ko so na voljo, vsekakor pa pet dni pred začetkom pripravljalnega naroka v rednem postopku oziroma pet dni pred obravnavo v ustnem postopku. Ne glede na to lahko stranke zaprosijo za imenovanje sodnega izvedenca ob vložitvi tožbe ali odgovora na tožbo; v tem primeru se mnenje izda naknadno (običajno v obdobju med pripravljalnim narokom in začetkom postopka, vendar dovolj zgodaj, da ga lahko stranke proučijo pred obravnavo).

Vmesni subjekt med pričo in izvedencem je izvedenska priča, to je priča, ki je sposobna zagotoviti informacije o tehničnih vprašanjih, povezanih s postopkom. Običajno so izvedenske priče avtorji poročil, ki so skupaj s tožbo ali odgovorom na tožbo predložena kot listinski dokazi in ne kot izvedensko pričanje.

2.6 Ali so določena dokazna sredstva močnejša od ostalih?

Da. Javne listine v celoti dokazujejo dejstvo, dejanje ali stanje, ki ga opisujejo, pa tudi datum predložitve dokumentacije ter identiteto notarjev in oseb, ki so sodelovale pri njeni predložitvi. Če se izpodbija pristnost javne listine, se ta listina preveri in primerja z izvirnikom ne glede na to, kje se ta hrani. Kljub temu se lahko naslednje listine štejejo za popoln pravni dokaz, ne da bi jih bilo treba preveriti ali primerjati, razen če obstajajo dokazi o nasprotnem ali če se primerja rokopis, kadar je to mogoče: stare javne listine, ki nimajo notarskega protokola, in vsaka javna listina, katere izvirnika ni ali za katero ni evidenc, da bi jo bilo mogoče preveriti ali primerjati.

Zasebne listine se prav tako štejejo za popoln dokaz v postopku, če jih ne izpodbija stranka, v katere škodo so. Če se izpodbija zasebna listina, lahko stranka, ki jo je predložila, zahteva primerjavo rokopisa ali druga dokazna sredstva za preverjanje njene pristnosti. Če ni mogoče dokazati pristnosti zasebne listine, se ta presoja v skladu s pravili kritične presoje, ki se upoštevajo tudi pri presoji preostalih dokazov, ki se izvajajo. Če se po izpodbijanju izkaže, da je listina pristna, se lahko stranki, ki jo je izpodbijala, poleg plačila zadevnih stroškov naloži tudi globa.

Nazadnje, če iz preostalih dokazov ne izhaja nasprotno, se pri razsodbi za resnična štejejo vsa dejstva, ki jih je stranka kot taka priznala v izjavah strank, če je bila navedena stranka osebno udeležena v njih in če je ugotovitev njihove resničnosti jasno v njeno škodo.

2.7 Ali so za dokazovanje določenih dejstev obvezni določeni načini dokazovanja?

Načeloma ni pravila, ki bi določalo, katere dokaze je treba uporabiti, da se dokažejo določena dejstva, vendar je logično, da se na primer pri zahtevku za denarni znesek, ki izhaja iz poslovnega odnosa med strankami, obstoj ali poravnava dolga v osnovi ugotavlja z listinskimi dokazili. Izvedensko pričanje se zahteva, kadar je potrebno znanstveno, umetniško, tehnično ali praktično znanje, da se presodijo dejstva ali okoliščine, ki so pomembni za zadevo, ali da se zagotovi večja gotovost v zvezi z njimi.

2.8 Ali so priče dolžne pričati po zakonu?

Vabljeni priče morajo nastopiti na navedeni obravnavi ali zaslišanju. Če tega ne storijo, morajo plačati globo, ki znaša od 180 EUR do 600 EUR, pri čemer so lahko zaslišane v petih dneh. Če priča tudi po drugem vabilu ne pride na zaslišanje, se ne kaznuje več samo z globo: takrat je kriva razžalitve sodišča, na kar so priče opozorjene že na samem začetku.

2.9 V katerih primerih lahko priče zavrnejo pričanje?

Splošno načelo, po katerem so priče dolžne pričati, ne velja za priče, ki zaradi svojega statusa ali poklica ne smejo razkriti dejstev, o katerih so zaslišane. V takem primeru morajo to navesti skupaj z obrazložitvijo, sodišče pa ob upoštevanju razlogov za zavrnitev pričanja odloči, kaj bo z njihovim pričanjem, in jih lahko odveže obveznosti odgovarjanja. Če je priča odvezana odgovarjanja, je to treba zabeležiti.

Če priča trdi, da se dejstva, o katerih je zaslišana, nanašajo na zadevo, ki je bila pravno razglašena ali označena za zaupno, sodišče v primerih, v katerih se mu to zdi nujno v interesu izvajanja sodne oblasti, na lastno pobudo pristojni organ zaprosi za uradni dokument, ki to potrjuje. Ko sodišče preveri, da je trditev o zaupnosti resnična, odredi, naj se dokument vključi v spis, kar velja tudi za vprašanja, zajeta z uradno tajnostjo.

Poleg tega mora sodišče priče najprej vprašati o njihovih osebnih okoliščinah (družinske vezi ali prijateljstvo oziroma sovraštvo do strank, osebni interes v zadevi itd.), šele nato lahko pričajo, stranke pa lahko glede na njihove odgovore sodišču predložijo pripombe glede nepristranskosti prič.

2.10 Ali je lahko oseba, ki zavrne pričanje, kaznovana ali prisiljena, da priča?

Priče morajo nastopiti, če jih povabi sodišče, in morajo zapriseči, da bodo govorile resnico, pri čemer so opozorjene na sankcije, predpisane za kaznivo dejanje krivega pričanja v civilnem postopku. Priče morajo pričati na način, določen v členu 366 zakonika o civilnem postopku. Če priča zavrne pričanje, je lahko kriva razžalitve sodišča, za kar se ji naloži globa, odvisno od resnosti zavrnitve pa se lahko ta šteje tudi za kaznivo dejanje.

2.11 Ali obstajajo določene osebe, od katerih ni dovoljeno pridobiti dokazov?

Priča je lahko vsakdo, razen oseb, ki so trajno izgubile razsodnost ali sposobnost uporabe čutov (vida, sluha itd.), in sicer v zvezi z dejstvi, ki bi jih lahko poznale samo zaradi uporabe čutov.

Mladoletne osebe, mlajše od 14 let, lahko nastopijo kot priče, če so po mnenju sodišča dovolj zrele, da poznajo in govorijo resnico.

Po španskem pravu se tradicionalni pojem priče nanaša na fizične osebe, vendar to pravnim zastopnikom pravnih oseb ne preprečuje, da nastopijo kot priče in tako zagotovijo informacije o dejstvih, s katerimi so seznanjeni zaradi svoje funkcije. V primeru pravnih oseb in javnih subjektov je izrecno predvidena možnost pisnega zagotavljanja informacij sodišču, kot je bilo že navedeno (člen 381 zakonika o civilnem postopku).

2.12 Kakšna je vloga sodnika in strank na zaslišanju priče? Pod kakšnimi pogoji je lahko priča zaslišana prek videokonference ali z drugimi tehničnimi sredstvi?

Vprašanja, ki jih je sodišče dovolilo, postavijo neposredno odvetniki strank, pri čemer prva sprašuje stranka, ki je pričo predlagala. Ko priča odgovori na vprašanja, ki jih je postavil odvetnik stranke, ki je predlagala zaslišanje priče, lahko odvetniki katere koli od drugih strank priči postavijo nova vprašanja, ki se jim zdijo koristna za razjasnitev dejstev. Pričo lahko zasliši tudi sodnik, da dobi pojasnila in dodatne informacije.

Sodišče lahko na lastno pobudo ali na zahtevo katere od strank dovoli, da se priča, katere izjava resno nasprotuje izjavi druge priče ali katere od predhodno zaslišanih strank, sooči z zadevno pričo ali stranko.

Če se za to zaprosi in se sodišče strinja, se lahko priča zasliši po videokonferenci. To velja v primeru, ko je izjava po videokonferenci najustreznejši in najsorazmernejši način za pridobitev dokazov glede na zadevne okoliščine (v osnovi precejšnja razdalja med prebivališčem priče in sedežem sodišča), pri čemer je treba vedno zagotoviti kontradiktornost postopka in pravico strank do obrambe.

3 Ocenjevanje dokazov

S tem postopkom sodnik ugotovi splošno veljavo pridobljenih dokazov, pri čemer upošteva pravila kritične presoje. Kot pa je bilo navedeno zgoraj, je presoja nekaterih vrst dokazov določena z zakonom; na primer kar zadeva javne in zasebne listine ter zaslišanje strank v nekaterih zadevah.

3.1 Ali so sodišču postavljene omejitve pri izdaji sodbe, če stranka dokaza ni pridobila zakonito?

Dokazov, ki so bili pridobljeni nezakonito, ni mogoče sprejeti. Prav tako nimajo nobenih učinkov dokazi, ki so bili neposredno ali posredno pridobljeni s kršitvijo temeljnih pravic ali svoboščin. Takih dokazov sodišče torej ne upošteva pri odločanju o zadevi.

Če ena od strank meni, da so bile pri pridobivanju ali odkrivanju dokazov, ki so bili sprejeti, kršene temeljne pravice, mora to nemudoma navesti, pri čemer po potrebi obvesti druge stranke. Sodnik nato odloči o zakonitosti takih dokazov.

Če sodnik sam meni, da je bila pri pridobivanju dokazov kršena temeljna pravica, dokaze izloči po uradni dolžnosti.

To vprašanje, na katero lahko sodišče opozori tudi na lastno pobudo, se reši v postopku ali v primeru ustnega postopka na začetku obravnave, preden se začnejo pridobivati dokazi.

3.2 Ali moja izjava šteje kot dokaz v postopku, v katerem nastopam kot stranka?

Če stranko k pričanju pozove druga stranka, je presoja njene izjave odvisna od vsebine njenih odgovorov. Če torej iz preostalih dokazov ne izhaja nasprotno, se pri razsodbi za resnična štejejo vsa dejstva, ki jih je stranka priznala kot taka, če je bila ta stranka osebno udeležena v njih in če je ugotovitev njihove resničnosti jasno v njeno škodo. V vseh drugih primerih sodišče presoja vsebino izjave v skladu s pravili kritične presoje.

Podobno lahko sodišče kot resnična sprejme osebna dejstva o strankah, če ne nastopijo kot priče ali če nastopijo pred sodiščem, vendar nočejo pričati ali se izmikajo neposrednim odgovorom, če gre za dejstva, pri katerih je bila zaslišana stranka osebno udeležena, in bi bila ugotovitev njihove resničnosti v celoti ali deloma v njeno škodo. Poleg tega morajo stranke, ki ne nastopijo pred sodiščem, plačati globo, ki znaša od 180 EUR do 600 EUR.

Zadnja posodobitev: 30/10/2020

Strani v jezikih držav članic pripravljajo posamezne kontaktne točke pri Evropski pravosodni mreži, njihov prevod pa zagotavlja prevajalska služba Evropske komisije. Prevodi zato morda še ne vsebujejo kasnejših sprememb izvirnika, ki so jih vnesli nacionalni organi. Evropska pravosodna mreža v civilnih in gospodarskih zadevah ter Evropska komisija ne prevzemata nobene odgovornosti v zvezi z informacijami in podatki v tem dokumentu. Za pravila o avtorskih pravicah države članice, ki je odgovorna za to stran, glejte pravno obvestilo.